

stadig med stor Styrke har hævdet, at navnlig Gammelskatten var en Statsprioritet, noget, som der ikke maatte rokkes eller røres ved, men som skulde staa fast til evig Tid. Naar man nu deroppe endelig giver slip paa disse gamle stivbenede Teorier og tilbyder paa en Gang at rykke alle disse gamle Grundskatter op med Trævl og Rod, baade Skatter til Stat, Amt og Kommune, kan jeg for mit Vedkommende ikke indse andet, end at dette Forslag virkelig er en Indrømmelse til Folketinget, som dog fortjener Paaskønnelse, som vi hernede maa tage imod med Glæde. Jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører (Alberti), at naar Tilbuddet en Gang er gjort, kan det ikke tages tilbage, men at vi resolut hernede fra skulde lægge Haanden paa den udspillede Trumf og sige: Bordet fanger. Jeg antager heller ikke, at denne Side af Sagen vil volde nogen Vanskelighed for en Overenskomst. Vanskeligheden vil sikkert først komme, naar vi skulde til at enes om, hvad der skal sættes i Stedet. Som jeg tidligere har fremhævet, var det jo Idealet, hvis vi kunde ophæve de gamle Skatter uden at sætte ny i Stedet, men det kan nu ikke lade sig gøre, og vi maa saa se at forhandle om, hvad der skal sættes i Stedet. Derom har der nu i Vinter ligget to Forslag paa Folketingets Bord, og naar jeg skal vælge mellem disse to — Kommissionens og Højres Flertals Forslag — nærer jeg ikke Spor af Tvivl om, hvilket af disse Forslag der skal vælges. Jeg foretrækker mange Gange Kommissionens Forslag om en direkte Formue- og Indkomstskat med stigende Skala paa Indkomsten. Kunde vi faa de gamle Skatter ophævede og givet Erstatning gennem en saadan Formue- og Indkomstskat i den af Kommissionen foreslaaede Form, vilde vi være saa nær ved Idealet af en Skattereform, som vi efter min Mening kunne komme. Thi jeg kan ikke se rettere, end at den retfærdigste af alle de Beskatningsmaader, vi kunne faa her til Lands, er at beskatte enhver af den Formue og Indkomst, han faktisk ejer og har, og ikke af andet, end hvad han ejer og har, alt efter en bestemt Regel og Skala. Det er ganske sikkert den Beskatningsmaade, hvorefter man sikrest og bedst kan lægge Skattebyrden netop der, hvor Skatteevnen virkelig findes, og det maa jo dog være det Maal, Lovgivningsmagten bør stille hen imod. Hvad selve Højreflertallets Forslag angaar, er der jo først Ejendoms-skylden. Om den synes der at være meget delte Meninger. Der er jo dem,

der ere særlig begejstrede for en saadan Ejendomsskyld og mene, at vi i det hele taget skulde stille hen imod at faa alle vore Skatter lagte paa Jorden som en Værdiskat. Det ærede Medlem for Randers, Socialdemokraternes Ordfører (Knudsen), udtalte ogsaa, at han fandt det ret uheldigt, om man helt opgav de gamle Grundskatter, og mente, at vi igen maatte have en fast Grundskat bestemt. Han for sit Vedkommende kunde derfor godt gaa med til en Ejendomsskyld, om ikke just i den Skikkelse, hvori den er foreslaaet af Landstinget. Min Partifælle, det ærede Medlem for Assens (Berntsen), udtalte, at han fandt Ejendomsskylden retfærdig i sit Princip, idet enhver da kom til at betale Skat af det, han ejer og har. Ja, hvis man ved Ejendomsskylden kun kom til at betale Skat af det, man ejer og har, vilde jeg ogsaa sige, at det var en retfærdig Skat; men det er netop det, man ikke gør. Jeg mener netop, at Ejendomsskylden er uretfærdig i sit Princip og i sine Virkninger, fordi man ikke alene kommer til at betale Skat af det, man faktisk selv ejer, men ogsaa mere eller mindre af det, som andre eje f. Eks. baade af de Prioriteter, Tienderrettigheder og andre Rettigheder, som andre i større eller mindre Grad eje i anden Mands Ejendom. Jeg kan ikke med min bedste Villie indse, at det, at en Mand betaler Skat af det, som en anden Mand ejer, i sit Princip kan være en retfærdig Beskatning. Jeg forstaar ikke, hvorledes man kan hævde, at den nuværende Hartkornsskat er uretfærdig i sit Princip, fordi man maa betale lige stor Skat, enten man ejer lidt eller meget i den Ejendom, man har, samtidig med, at man paastaar, at Ejendomsskylden er retfærdig i sit Princip, da dog akkurat det samme gør sig gældende med Ejendomsskylden som med Hartkornet. Den eneste Forskel mellem Hartkornsskatten og Ejendomsskylden er den, at Hartkornsskatten er konstant, saa at man maa betale det samme Beløb, enten Ejendommen stiger eller falder i Værdi, medens Ejendomsskylden dog retter sig efter Ejendommens stigende og faldende Værdi. Dette er en Fordel, men denne Fordel kommer lige saa fuldt frem ved en direkte, personlig Formueskat. Jeg har endnu ikke set nogen virkelig Begrundelse for en saadan Ejendomsskyld og allermindst kan jeg tage det som en Begrundelse, at den højtærede Finansminister henviste os til Finansloven for at se paa de Tilskud, der gives til Landbruget. Der er jo nemlig snart ikke den Forening, In-